

Donderdag 11 juni 2026

Van de kroniekschrijver ter plaatse. Met een flinke knipoog...

Op de brug over de slotgracht zag ik de koning in vol ornaat samen met enkele hofdames zijn genodigden verwelkomen, die stilaan aan het binnen druppelen waren in het majestueuze kasteel. Van andere druppels, die van een aangekondigde regen, was geen sprake, nog niet. Gelukkig. Iedereen glunderde dat ze er bij mochten zijn in het selecte gezelschap van koning John I. Je kon het zien aan hun ogen: de genodigden voelden zich welkom. Ze werden, zoals de koning nu eenmaal is, in alle eenvoud ontvangen zodat ze zich op het feest, thuis zouden kunnen voelen. Het was geen drukdoenerij. Wat een plezier om dat als kroniekschrijver te mogen aanschouwen.

De vorstinnen van Damme

Toen ik zelf op het terras van het Kasteel kwam, kon ik mijn ogen niet geloven. Was ik in het sprookje bij Alice in Wonderland beland? Wat een mooie, fris gecoiffeerde en mooi geklede vrouwen hier. Was ik wel op de juiste plaats? Was ik zelf wel in de gepaste kledij? Was hier echt een koninklijke receptie bezig en had ik me vergist van plaats? Ik dacht meteen aan een gebeurtenis uit onze rijke Brugse geschiedenis. Wellicht kennen jullie de leuke historie van Johanna van Navarra, vrouw van Filips de Schone, op bezoek in Brugge? Toen ze in 1301 haar

intrede maakte in Brugge was ze zo onder de indruk van de rijkdom en mooie kledij van de Brugse vrouwen, dat ze zei: ik dacht hier de enige koningin te zijn, maar het zijn er honderden. Hier ook dus, wel geen honderden, maar toch ook al een indrukwekkende 125.

Nu, dat van die koninginnen, dat dacht ik ook zo ongeveer. Wat een streling voor het oog om zoveel moois te mogen zien. En die gezichten, zo'n mooie make-up met zachte accenten. Gelukkig dat het niet regende; 't zou allemaal verloren moeite zijn geweest. Maar niet alleen de dames hoor. Ook de mannen zagen er piekfijn uit: zo van: zit mijn jasje goed, zit mijn dasje goed? Nagels geknipt, haar gewassen, vers geschoren en wat aftershave, het haar getrimd en vooral ook de schoenen gepoetst. Ze deden hun best om bij de vrouwen op een goed blaadje te staan.

Als kers op de taart, de koning was dus in hoogsteigen persoon ook aanwezig. **Koning John de eerste de Neos van Damme**. Toegegeven hij is ook een neo(s)fiet als koning. Ieder moet zijn job leren nietwaar, en koning John had nu toch wel vergeten zijn dame Koningin Carine aan zijn zijde mee te vragen zeker. Hij had in de plaats maar 3 hofdames in der haast opgesnord om de edele gasten te ontvangen en op te vrolijken. Hofdames? Of waren het courtisanes? Laten we veronderstellen dat het inderdaad hofdames waren. Maar eerlijk is eerlijk: ze hebben zich samen met de koning op voortreffelijke wijze gekwetend van hun taak.

De koning spreekt

Toch had ik het een beetje te doen met de koningin die wat verweesd hier en daar aan een partytabel wat troost heeft gezocht. Gaande het feest zag ik wel dat alles goed is gekomen. Gelukkig. Toen de koning en de hofdames zich van hun weelderige kledij hadden ontdaan en als gewone neossers iedereen hartelijk hadden begroet en gekust, mocht de koning ook op het podium iedereen nog eens zeer van harte welkom heten. Hij schrijdt plechtstatig naar voor, bestijgt zijn troon, glundert en aanschouwt zijn genodigden. Alle 125 hadden ondertussen een plaats gevonden aan de rijkelijk met bloemen versierde bourgondische tafels in de grootste zaal van het kasteel.

Een zekere Boudewijn kondigde Koning John aan. Was dat Boudewijn I onze eerste graaf? Of onze koning der Belgen Boudewijn I? Misschien was het de hofmaarschalk van koning John. In zijn wapenschild droeg hij blijkbaar een fiere haan. Maar springt daar toch een van de hofdames ook op het verhoog van de troon om zich voor te stellen als eerste hofdame, en koning John te bedanken voor het heerlijke feest waarvan hij een gedeelte zelf heeft betaald. Zelf betaald? Nou ja, uit de schatkist van zijn koninkrijk. Waarop heel de zaal losbarst in een oorverdovend applaus. De twee andere hofdames kregen het niet over hun hart om ook in de handen te klappen. Was het optreden van die zogenaamd eerste hofdame wel tussen de hofdames afgesproken? Ze zijn daarna wel vlug uit hun mogelijke onmin gekomen. Voor de

volgend keren zouden ze een beurtrol toepassen. Wie had dat nu gedacht, dat vrouwen er zo vlug zouden uit geraken. Eind goed, al goed? Natuurlijk niet, want dat was niet het einde. Het feest begon dan nog maar pas. En of het een feest was met al die feestelijk geklede dames die zonder overdrijving de vorstinnen van Damme kunnen genoemd worden. En wat dan gezegd van de heren?

Is het jullie ook opgevallen dat er in het koninkrijk van koning John I zoveel inwijkelingen zijn uit zijn veroverde gebieden? En dat zonder bloedvergieten! Bruggelingen, Oostendenaren, Maldegemnaren, Knokkenaren, Oostkampenaren, Zuienkerkenaren, zelfs uit Ierland, ... Maar geen nood, ze bleken allen een geldig visum te hebben bij de controle van hun lidkaartpaspoort. Zo, het feest kon een aanvang nemen. Maar waren die thebaanse trompetten? De strijkers en de koperblazers? Iets voor de volgende keer?

Eten met je smaakpapillen én met je ogen. En luisteren naar de menselijke verhalen achter de soms gesloten ogen en lippen van ons West-Vlamingen.

En of het daarna goed was? Het voorgerecht en dessert werd gepresenteerd als waren het schilderijtjes. De genodigden hadden zoveel te vertellen dat het zelfs niet stil viel terwijl ze aan het eten waren. De hoofdschotel, -aan het koninklijk hof noemt men het de plat de résistance-, werd bij velen zelfs een tweede maal gevuld. Wat een leuk en zacht geroezemoes in de grote zaal. Als kroniekschrijver mocht ik rondgaan en overal wat luisteren naar de vele verhalen achter het feest.

Iemand verjaarde die dag. Koppels kijken mekaar verliefd aan. Ik hoorde complimentjes van “mijn zonnebloem” of “mijn vergeet-me-nietje”. Hier of daar was er misschien ook wel een “kruidje-roer-me-nietje”? Iemand zag er wat ziekjes uit. Een ander vertelde over zijn of haar gezondheidsproblemen. Rug, heupen, knie en voeten. Maar ook hart, ogen en gehoor. Tja, de “ouderdom” komt niet alleen. Er is altijd wel iets dat zich laat voelen en wat erop uit is om van onze aandacht te profiteren. Het voelde hier of daar erg aan als een man of vrouw niet kon meekomen omwille van de gezondheid.

En wat dacht je van de landbouwers? Die hadden het over het geluk dat het regende, over het feit dat er zo weinig nog te verdienen valt met aardappelen. Over de aankoop van een paar gemet die ze misgelopen zijn. Of de beenhouwers die blij waren dat ze met rust konden gaan omdat het vet van de soep is. En waarover zouden al die aanwezigen uit het onderwijs het hebben gehad? In hun tijd was het onderwijs nog “w-onderwijs”. Een vrouw had het over het verdriet om een sterfgeval. Natuurlijk ook over successen en ontgoochelingen. Hier en daar toch wat gelukwensen voor het bestuur. Zo’n goed gevuld programma. Voor elk wat wils. Zo’n sterke inzet van de leden van het bestuur. Velen lazen de verslagen met heel veel plezier. Doe zo voort. Spreken ook over de beurs, over investeringen en beleggingen: het mocht allemaal niet ontbreken.

En dan mensen die plots mekaar vinden op het feest. Mensen uit Oostende. Oud klasgenoten die per toeval naast mekaar aan tafel waren komen zitten. Iemand is zo blij zijn gsm te hebben teruggevonden. Een ander is zo trots op zijn kinderen en kleinkinderen. En dat een van zijn goed gestudeerde kinderen zelf zo trots was op hem. Ook de politiek, de levensduurte hoorde de kroniekschrijver over de tafel rollen. Zelfs over het mooie spel van viool- en saxofoonmuziek werd enthousiast verteld. Zeker, als je luistert hebben mensen zoveel te zeggen. Over hoe blij ze waren met mekaar door het leven te kunnen trekken. Blij omdat ze het nog aan kunnen om het huis op te ruimen. Ook blij als ze alleen of samen op de foto mochten komen. Ook om zelf een foto te kunnen nemen om door sturen naar een goede kennis. En dan de vele aanwezigen die de kunst kennen om te luisteren, te genieten en het zo zalig vinden dat ze erbij konden zijn. En of de verhalen aan tafel al of niet ietwat overdreven zouden zijn, iedereen die met een probleem zat kon dat even vergeten en genieten van mekaars gezelschap en van het lekkere eten. Zelfs blij kunnen zijn dat man of vriend er ditmaal ook bij wou zijn.

En dan? En dan komt er een einde aan zoals aan alle mooie liedjes. De gasten druppelen terug weg zoals ze zijn gekomen. Met een zoen, een lach, een laatste verhaal, of een laatste drink. En zoveel dat nog niet verteld was. Voor enkelen was de laatste drink eigenlijk altijd slechts de voorlaatste. Het was bijna eeuwig nagenieten. Gelukkig zijn en voldaan. Dat hoopt zeker het Bestuur toch ook. We zijn bijna aan de langste dag en de zonnwende. Zo'n dagen mogen altijd lang duren. En daarna thuis? Nog even nagenieten en goed slapen.

Tekst: Will V.

Foto's: Els, Leen, Boudewijn, Will